

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 232/2021
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољено складиштење робе из члана 176а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Татјане Васовић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К 14/20 од 02.03.2020. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 62/20 од 29.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Татјане Васовић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К 14/20 од 02.03.2020. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 62/20 од 29.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву К 14/20 од 02.03.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела недозвољено складиштење робе из члана 176а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 2 године од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело и окривљени је осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана, од дана правноснажности пресуде, с тим да ће иста, уколико не буде плаћена у остављеном року, бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. На основу члана 176а став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, од окривљеног је одузета роба, по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Смедерево од 16.04.2019. године, „која чини саставни део пресуде“.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 62/20 од 29.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Татјане Васовић и првостепена пресуда, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Татјана Васовић због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, као и због „свих осталих повреда предвиђених чланом 438. и 439. ЗКП“, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или другостепеном суду на поновно одлучивање или да обе нижестепене пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе. Предложила је да заједно са окривљеним буде позвана на јавну седницу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног, у поднетом захтеву за заштиту законитости заправо истиче да је за постојање кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен правноснажном пресудом потребно да се ради о роби која је намењена даљем промету и која је у власништву другог лица, а не у власништву лица које складишти робу - окривљеног, што у конкретном случају, према ставу браниоца, није случај.

Супротно изнетим наводима, Врховни касациони суд налази да правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из 439. тачка 1) ЗКП, обзиром да је првостепени суд у конкретном случају правилно применио закон када је радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело недозвољено складиштење робе из члана 176а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Наиме, исти наводи, садржани у захтеву за заштиту законитости, били су предмет разматрања Вишег суда у Смедереву који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби изјављеној против првостепене пресуде. Виши суд у Смедереву,

као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и на страни 3. у ставу другом, трећем и четвртом другостепене пресуде Кж1 62/20 од 29.07.2020. године, изнео разлоге које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Надаље, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења захтева истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Међутим, наведену повреду образлаже наводима који се тичу примене члана 176а став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а која одредба се уопште и не односи на окривљеног, те надаље оспоравајући разлоге правноснажне пресуде, те посебно указујући да је суд пропустио да образложи примену блажег прописа, у конкретном случају, позивајући се на одредбе члана 39., 63. и 88. Закона о изменама и допунама Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и члана 2. и 9. Закона о акцизама, што заправо представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, коју такође истиче као разлог подношења захтева.

Осталим наводима захтева, поред интерпретирања законских одредби и изношења сопственог тумачења истих, бранилац окривљеног заправо оспорава чињенична утврђења суда и полемише са постојањем директног умишљаја код окривљеног, као и са наступањем застарелости кривичног гоњења, чиме заправо указује на повреду члана 440. ЗКП.

Међутим, како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреда члана 440. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева наводи и „остале повреде предвиђене чланом 438. и 439. ЗКП“, као и повреде закона из члана 441. став 3. и 4. ЗКП, али не конкретизује у чему се те повреде огледају. Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходно њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа истакнута повреда закона на коју се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену ових повреда, такође није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић